

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

Núm. 11

Novembre de 2015

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

11

Tarragona, novembre de 2015
3a època. Núm. 502

Secció oficial

Arquebisbe

- Homilia en la clausura del “Congrés Laïcat XXI” celebrat els dies 2 i 3 del mateix mes a l'Abadia de Santa Maria de Poblet 347
- Homilia del diumenge 27B pronunciada a l'Acadèmia Mariana de Lleida en ocasió del Certamen literari anual, dedicat enguany a la Mare de Déu de la Jonquera de la Pobla de Cérvoles..... 349
- Homilia en la benedicció de la Capella restaurada de la Mare de Déu del Pilar de Cornudella de Montsant..... 352
- Homilia a la Catedral, en l'ordenació presbiteral del diaca Mn. Borja Martín Sánchez 354
- Parlament tingut a Lleida, a l'Acadèmia Mariana, dins el Certamen en honor de la Mare de Déu de la Jonquera, patrona de la Pobla de Cérvoles (Les Garrigues)..... 357

Als Quatre Vents

575. Sínode de la Família..... 358
576. Al cap de dos anys de les beatificacions..... 359
577. Missioners de la Misericòrdia..... 360
578. Persones amb discapacitat 361
- Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes d'octubre 362

Secretaria General i Cancelleria

- Nomenaments del mes d'octubre..... 367
- Informacions sobre preveres vinculats a l'arxidiòcesi de Tarragona..... 369

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la CII Jornada mundial de l'Emigrant i el Refugiat [17/01/2016].....	371
Missatge per a la Jornada mundial de l'Alimentació	374
<i>Audiències generals sobre "la família"</i>	
Esperit de família.....	378
Promeses als nens.....	379
Fidelitat de l'amor.....	381
<i>Audiències generals</i>	
Audiència interreligiosa en ocasió del 50è aniversari de la promulgació de la Declaració conciliar Nostra Ætate	383

Defuncions

Mn. Josep Asens Huguet	387
Mn. Delfi Palau Arbós	388

(44p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Tarragona murallada vista des de la llunyania (Torre del Cucurull de Roda de Berà).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

del dia 3 d'octubre de 2015 en la clausura del "Congrés Laicat XXI" celebrat els dies 2 i 3 del mateix mes a l'Abadia de Santa Maria de Poblet

Benvolguts germans i germanes en el Senyor,

Ens hem aplegat per celebrar l'eucaristia, el memorial de Crist, el nostre Salvador. És el moment més significatiu d'aquest Congrés, que heu plantejat per a refermar plegats la voluntat de ser cristians en el món i, en la majoria de vosaltres, per a ser laics i laiques que, «inserirts en les activitats humanes, siguin valents testimonis de la veritat evangèlica i facin sempre present i activa l'Església en les realitats temporals» (Postcomunió - Missa pels laics).

La història de l'Església a casa nostra ens parla de generacions i generacions de catòlics que han estat **sal de la terra i llum del món** i que han aixecat comunitats on se celebren els misteris de la fe, han forjat institucions educatives i culturals, han establert institucions per al servei de la caritat, de la justícia i de la pau. Al nostre país tenim un gran llegat que tots nosaltres estem cridats a enriquir i a transmetre.

En els diferents moments de la història de l'Església, l'Esperit Sant ha suscitat abundants carismes que resulten particularment preciosos per a l'edificació i el camí de la comunitat cristiana. Aquí en tenim un bon exemple perquè som a Poblet, un monestir del Cister. I aprofito per donar les gràcies per totes les atencions que han tingut aquests dos dies amb nosaltres. Al segle XII va néixer a Europa una fundació monàstica nova, més àgil respecte dels antics i venerables monestirs d'aquell temps i, alhora, més rigorosa en la pràctica dels consells evangèlics. En cada moment històric l'Esperit Sant «acaba l'obra de Crist en el món, duent a terme la santificació de totes les coses» (Pregària Eucarística IV).

Al segle XX i també en aquest segle XXI, l'Esperit Sant ha desvetllat d'una manera especial l'apostolat dels laics: l'Acció Catòlica general i especialitzada, les associacions, els moviments... Tots ells tenen dos grans eixos: la vocació universal a la santedat i la vocació a l'apostolat.

El Concili Vaticà II va donar unes línies mestres sobre la teologia i l'espiritualitat del laicat tant en el document específic sobre l'apostolat dels laics com en les

constitucions sobre l'Església i sobre l'Església en el món. I, posteriorment, s'ha enriquit de forma extraordinària. Només cal recordar l'exhortació *Christifideles laici* de sant Joan Pau II en la qual la teologia i l'espiritualitat laical es contemplen en una eclesiologia de misteri de comunió per a la missió.

Comunió per a la missió brolla d'allò que escoltàvem a l'Evangelí: ser sal de la terra i llum del món. És el que avui l'Església continua demanant a tots els batejats, és també el que l'Església que peregrina a Catalunya us demana a tots vosaltres. Sant Joan Crisòstom comentant aquesta frase evangèlica afirmava: «No us envio» —sembla que vulgui dir— «com van ser enviats els profetes en altres temps a dues ciutats, o a deu o a vint, o a un poble en particular; sinó que us envio a la terra, al mar, al món sencer.» Som enviats arreu, a totes les perifèries. Com li agrada remarcar al papa Francesc, no sols en una major participació de molts laics i laiques en els ministeris laicals, sinó especialment «en la penetració dels valors cristians en el món social, polític i econòmic». Francesc es lamenta que sovint el compromís laical «es limita molts cops a les tasques intraeclesials sense un compromís real per l'aplicació de l'Evangelí a la transformació de la societat» (*Evangelii gaudium* 102).

Viure en la comunió eclesial per a la missió eclesial. No estem aïllats i no som cristians a títol individual, cadascú pel seu compte, no, la nostra identitat cristiana és pertinença. Som cristians perquè pertanyem a l'Església. És com un cognom: si el nom és «sóc cristià», el cognom és «pertanyo a l'Església».

Fa pocs dies el papa Francesc ha parlat a Filadèlfia de la missió dels laics en l'Església en aquests termes: «Un dels grans reptes de l'Església en aquest moment és fomentar en tots els fidels el sentit de la responsabilitat personal en la missió de l'Església, i capacitar-los perquè puguin complir amb aquesta responsabilitat com a deixebles missioners, com a ferment de l'Evangelí en el nostre món. Això requereix creativitat per adaptar-se als canvis de les situacions, transmetent el llegat del passat, no solament a través del manteniment d'estructures i institucions, que són útils, sinó sobretot obrint-se a les possibilitats que l'Esperit ens descobreix i mitjançant la comunicació de l'alegria de l'Evangelí, tots els dies i en totes les etapes de la nostra vida.»

El Papa us convida a ser ferment de l'Evangelí amb creativitat i comunicant l'alegria de l'Evangelí perquè el futur de l'Església reclama ja des d'ara una participació dels laics molt més activa.

D'una manera especial, avui que comença a Roma el Sínode extraordinari sobre la família, cal que reflexionem com podeu els laics i laiques servir millor les

famílies, les parelles que es preparen per al matrimoni i els joves en el seu camí de fe.

Aquest és un gran repte que avui les nostres Esglésies diocesanes tenen plantejat, però com diu el papa Francesc: «Els desafiaments hi són per a superar-los. Siguem realistes, però sense perdre l'alegria, el coratge i l'entrega esperançada. No ens deixem robar la força missionera!» (*Evangelii gaudium*, 109).

Que la Mare de Déu de Montserrat ens ajudi a ser bons col·laboradors de la missió evangelitzadora de l'Església en el nostre país. I gràcies a tots els qui heu organitzat aquests Congrés, que em consta que us ha costat molt d'esforç i temps: que Déu us ho pagui.

HOMILIA

del dia 4 d'octubre de 2015, —diumenge 27B— celebrada a l'Acadèmia Mariana de Lleida en ocasió del Certamen literari anual, dedicat enguany a la Mare de Déu de la Jonquera de la Pobla de Cérvoles

Benvolgut Mons. Salvador Giménez, bisbe de Lleida. Preveres concelebrants i diaques. Benvolguts tots, germanes i germans en Crist ressuscitat,

Ens hem aplegat per celebrar l'eucaristia, el memorial de Crist, el nostre Salvador. És el moment més significatiu d'aquest Certamen Literari Marià, que aquest any és sobre la Mare de Déu de la Jonquera, la patrona de la Pobla de Cérvoles, municipi de la província de Lleida però de l'arxidiòcesi de Tarragona. Celebrem el diumenge 27 del temps durant l'any.

Avui comença a Roma el Sínode sobre la família. Precisament la primera lectura i l'evangeli que hem llegit parla del matrimoni, de la família. Els textos d'aquest diumenge ens inviten a recordar la doctrina cristiana sobre el matrimoni. La diferenciació sexual, l'atractiu i la complementarietat entre home i dona responen a la voluntat de Déu. Podem afirmar amb tota claredat que des de la Bíblia no hi ha una visió timorata ni pervertida del sexe o del matrimoni. Déu ho ha fet tot bo. La unió entre l'home i la dona respon a la naturalesa humana i als designis de Déu.

Per això també hem de dir molt clar que no és veritat que cada u pugui escollir lliurement la manera d'entendre o de viure la pròpia sexualitat. La diferenciació morfològica i psicològica ens ve donada per la naturalesa. És tan real i tan natural com les mans i els peus. No és raonable voler organitzar una societat esborrant les diferències sexuals. Aquest és un projecte radicalment ateu, desen-

raonat. Jesús ens fa veure que la unió entre l'home i la dona és una unió entre persones i per això exigeix la donació mútua en el marc d'un amor personal i definitiu.

Déu ens ha creat per arribar a la nostra perfecció personal en l'amor i per l'amor. Déu és amor i el seu amor és el model i l'aspiració més profunda del nostre ésser personal. El matrimoni és la manera més natural i comuna de descobrir i assolir aquest ideal. Això no vol dir que pel camí de l'entrega religiosa, en el celibat sacerdotal, el vot de castedat en la vida religiosa, i en altres formes de donar tota la vida al Senyor també es pot aconseguir aquestes riqueses de l'amor de Déu present en nosaltres.

Convé que els cristians tinguem les idees clares sobre la naturalesa del matrimoni i de la família. Vivim en una societat en què es vol diluir la veritable naturalesa del matrimoni i de la família equiparant-lo a qualsevol altra forma possible de convivència i considerant la visió cristiana com una font de discriminació i d'opressió. En el disseny de Déu, la família personal i estable és l'ambient que els homes necessitem per créixer i créixer amb plena normalitat. Fets per l'amor i per a l'amor, ens cal néixer de l'amor i créixer envoltats de l'amor ple i complet de dues persones que construeixen al voltant nostre un clima d'humanitat completa i acollidora, i d'això se'n diu família.

Us deia que avui comença a Roma el Sínode sobre la família. L'any passat el papa Francesc tancava, a la plaça de Sant Pere, una vetlla de pregària per al Sínode de la Família que s'havia de celebrar just un any després, del 4 al 25 d'octubre de 2015, dient als presents: «Cau ja la nit sobre la nostra assemblea. És l'hora en què es torna a casa de bon grat per trobar-se a la mateixa taula, en l'espessor dels afectes, del bé realitzat i rebut, de les trobades que enardeixen el cor.» En una ocasió el Papa havia parlat de la casa afirmant que és «un lloc decisiu en la vida on cada persona aprèn a rebre amor i a donar amor».

La primera prioritat que el papa Francesc va marcar per al seu pontificat és reflexionar sobre la pastoral familiar. Què pot fer i què ha de fer l'Església respecte a la família? Aquest va voler que fos el tema del Sínode que aquest diumenge s'inaugura al Vaticà.

Hem d'acceptar i defensar aquesta doctrina sobre el matrimoni i la família com la millor defensa de la dignitat i la felicitat de l'home, de la dona i dels fills. Respectant sempre les persones, sense imposar-nos, hem de dir que qui, en nom de la llibertat, deforma el concepte de sexualitat humana i destrueix la veritat del matrimoni i de la família, fa en realitat un atemptat contra l'equilibri i la veritat integral de la nostra humanitat. L'alteració de l'estructura familiar destrueix l'en-

tramat fonamental de la societat i deixa els fills sense arrelament ni fortalesa personal. Per altra part, també hem de dir que la família cristiana és imatge, rèplica i multiplicació de l'amor de Déu en el món.

Però abans d'acabar vull dir unes paraules sobre la Mare de Déu que vosaltres honoreu des de fa tants anys. Voldria mostrar alguns trets que donen autenticitat a la vertadera imatge de Maria i que ens marquen també quines han de ser les actituds que han de dirigir la nostra vida.

Maria ens dona el seu Fill. Ella és mare de Jesús. No per a guardar-se'l sinó per a donar-lo. Així de generosa. Maria no seria res sense Jesús. I una devoció a Maria que no contemplés el seguiment del seu Fill estaria mancada de la seva base. Maria sempre ens mostra Jesús i ens ve a dir el mateix que deia als deixebles a les noces de Canà: «Feu el que ell us digui.» La gran alegria de la nostra Mare serà comprovar que els seus fills, que som tots nosaltres, fem cas de les paraules, de les actituds i de l'estil de vida del seu Fill. Prescindir de Jesús en la nostra vida, pensar, parlar i actuar al marge del que ens va revelar Jesús, Fill de Déu, significaria que la nostra devoció a Maria no tindria fonament ni sentit.

A més, Maria és la dona senzilla de Natzaret que, oberta a Déu i atenta a la seva voluntat, li diu un «sí» generós que té encara més mèrit, perquè és un «sí» pronunciat pràcticament a les fosques. Ella no posa condicions al seu «sí». Ella exposa els seus dubtes, però tot seguit, en les paraules de resposta a l'àngel, ho deixa clar: «Aquí teniu la vostra esclava. Que es faci en mi el que vós voleu.» I Déu s'enamora d'aquesta senzillesa. Déu queda corprès d'una disponibilitat així. Perquè Déu és enemic dels superbs, dels creguts, dels orgullosos, dels qui van per la vida segurs d'ells mateixos i incapaçs d'esperar res ni de Déu ni dels altres. «Déu s'ha fixat en la petitesa de la seva serventa», cantarà Maria en el Magníficat. Són actituds que con-formen la nostra vida de seguidors de Jesús i sense les quals el nostre amor a Maria deixaria de tenir sentit.

I Maria és la dona ferma i valenta que apareix tan sols en pocs moments de la vida de Jesús, i que va escoltar del seu Fill aquelles paraules que relata l'Evangelí i que s'han mal interpretat moltes vegades com si fos una indiferència —que no ho és— de Jesús envers ella: «Aquests són» —diu Jesús— «la meva mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat del meu Pare del cel.» I apareix també en els moments difícils de la vida del seu Fill, especialment al peu de la creu per tal d'acollir el seu dolor, el seu sofriment, la seva vida donada, la mateixa vida que ella li dona, infantant-lo per a tots.

Moltes coses més podríem comentar de la nostra Mare Maria, ja que el seu missatge mai no es podrà esgotar. Avui sentirem d'ella coses molt boniques. I ens

encomanem a la Sagrada Família de Natzaret, perquè ens ajudi a tenir sempre molt clara la realitat del matrimoni i la família, i un gran amor a Jesús, Josep i Maria.

HOMILIA

del dia 10 d'octubre de 2015 en la benedicció de la Capella restaurada de la Mare de Déu del Pilar de Cornudella de Montsant

Benvolgut Mn. Miquel Castillejo, Josep Manuel, diaca. Benvolguts tots, germanes i germans en Crist ressuscitat,

He vingut avui aquí per beneir la capella de la Mare de Déu del Pilar, que ha estat restaurada. En aquesta capella reposen les despulles de Mn. Ramon Robert i Aragonés, que va ser l'últim beneficiat de la Capella del Pilar d'aquesta Parròquia, que l'any 1982 van ser traslladades del cementiri a aquí.

Com escrivia en aquells moments el vostre recordat rector, Mn. Antoni Roquer, Mn. Ramon es va guanyar l'estima de tot el veïnat per la seva bondat i senzillesa, les quals van fer possible que fins i tot passés tota la guerra civil al poble, amb el beneplàcit i coneixement dels veïns de Cornudella, respectat i protegit per tots. I va ser vosaltres els que va demanar el trasllat de les seves despulles a la Capella del Pilar, al peu del presbiteri de la qual per subscripció popular es va arranjar un lloc adient.

El qui era en aquells anys arquebisbe de Tarragona, l'estimat arquebisbe Josep Pont i Gol, va autoritzar-ne el trasllat, que es va poder fer el 20 d'octubre de 1986. Va presidir precisament el trasllat Mn. Josep Asens Huguet, que era vicari episcopal en aquella època i que el proppassat dilluns, dia 5, vam enterrar. En aquell moment el rector era Mn. Josep Maria Font, així com altres rectors que havien estat a Cornudella: un total de nou mossens eren presents en aquell trasllat. Hi havia també el Consistori i les cròniques diuen que també hi havia antics escolans de Mn. Ramon, que van ser els que van portar la caixa amb les despulles des de l'església fins a la Capella del Pilar. I la crònica acabava dient que mossèn Ramon està enterrat a casa seva, on sempre pregava i celebrava l'eucaristia.

No em resisteixo també a llegir unes paraules que va dir en aquell moment el Sr. Joan Baptista Espasa en nom del Consell Parroquial. Deia de Mn. Ramon que va ser un sacerdot que va passar la vida estimant. Enamorat del vostre poble, escrupolós del seu ministeri, mesurat en el tracte i en la convivència, es va guanyar al llarg de la seva vida el respecte i l'estima de grans i petits, cosa que es va demos-

trar sobradament l'any 1944 (per cert, l'any que jo vaig néixer), amb motiu de les seves noces d'or sacerdotals, en què se'l va nomenar fill adoptiu de Cornudella.

Amb la seva característica sordesa, continuava l'escrit del Sr. Joan, va ser servidor de tothom; devot fidel de la Verge del Pilar, a la qual va venerar escrupolosament a la capella del seu benefici; amant de la natura, aficionat a l'apicultura i a la pagesia en general, ple d'humanitat i de prudència, ens va donar lliçons d'humilitat cristiana predicada amb l'exemple.

Segons una antiquíssima i venerada tradició, la Mare de Déu, quan encara vivia en carn mortal, es va aparèixer a l'apòstol Jaume el Major a Saragossa, acompanyada d'àngels que portaven una columna o pilar com a signe de la seva presència. Des d'antic es va tributar en aquell lloc culte a la Mare de Déu i en el seu honor es va edificar primer una església i després l'actual basílica, un centre de pelegrinatge i d'amor i veneració a la Verge.

Ara tinc una excellent ocasió per a demanar a la Mare de Déu, per la seva mediació, que la fe que ella va encoratjar des del principi s'enforteixi més i més, que els cristians siguem testimonis fermes, amb més fortalesa com més grans siguin les dificultats que puguem trobar en l'ambient del treball, de les persones amb qui habitualment ens relacionem, o en nosaltres mateixos. Això ens consola: si hem d'enfrontar-nos a obstacles més grans, més gràcia ens obtindrà la Mare de Déu perquè en sortim sempre triomfadors.

Li demanem avui ser pilars fermes, fonament ferm, on es puguin recolzar els nostres familiars i els nostres amics. «Déu totpoderós i etern», li preguem en la Missa pròpia de la festa de la Mare de Déu del Pilar, «que a la gloriosa Mare del vostre Fill heu concedit un ajut celestial als qui la invoquen amb la secular advocació del Pilar; concediu-nos, per la seva intercessió, fortalesa en la fe, seguretat en l'esperança i constància en l'amor.»

En el llibre de l'Èxode es llegeix com Jahvé precedia el poble en el desert, de dia amb una columna en forma de núvol per indicar-li el camí, i de nit amb una columna de foc per il·luminar-lo. La Mare de Déu va ser qui va marxar davant en l'evangelització dels començaments, fent llum al camí, i ara també va al davant illuminant el nostre camí i l'apostolat personal que com a cristians corrents realitzem en la nostra família, a la feina i en els ambients que freqüentem.

Per això, quan ens proposem acostar un familiar o un amic a Déu, l'encomanem en primer lloc a la Mare de Déu. Ella treu obstacles i ensenya la manera de fer-ho. Cada un de nosaltres, potser, ha experimentat aquesta poderosa ajuda de la Mare de Déu.

En aquesta acció evangelitzadora que cada cristià ha de dur a terme de manera natural i senzilla, hem de tenir-la a ella com a model. Hem de mirar la seva vida normal: veurem la seva caritat amable, l'esperit de servei que es posa de manifest a Canà, en la prestesa amb què ajuda la seva cosina santa Isabel... Hem de contemplar el seu somriure habitual, que la feia tan atractiva per a les persones que habitualment la tractaven... Així hem de ser nosaltres.

Seguint la Missa pròpia d'aquesta advocació mariana, demanem també avui al Senyor que ens concedeixi, per intercessió de santa Maria del Pilar, romandre fermes en la fe i generoses en l'amor. Li supliquem ser fermes en la fe, el tresor més gran que hem rebut, i saber guardar-la en nosaltres i en els qui especialment Déu ha posat a la nostra cura de tot allò que li pugui fer mal.

Si la primera evangelització a tot arreu es va realitzar sota l'empareda de la Mare de Déu, aquesta nova evangelització de les nacions que estan fonamentades des del seu origen en principis cristians també es realitzarà sota la seva empareda i ajuda, com la columna que guiava i sostenia dia i nit en el desert el poble escollit. Ella ens porta a Jesús, que és la nostra Terra promesa.

L'exemple de Mn. Ramon Robert i Aragonès, el seu amor a la Mare de Déu, us ha d'ajudar a viure també a tots vosaltres la fe cristiana. Estic segur que Mn. Ramon, des del cel, prega per vosaltres a la Mare de Déu. Que ella ens porti al seu Fill Jesús.

HOMILIA

del dia 11 d'octubre de 2015 a la Catedral, en l'ordenació presbiteral del diaca Mn. Borja Martín Sánchez

Sv 7,7-11; Sl 89; Hb 5,1-10; Mc 10,17-30

Benvolgut Capítol de la Catedral, preveres concelebrants i diaques, benvolgut Mn. Borja. Pares, familiars i amics. Benvolguts germans i germanes en el Senyor,

Amb gran alegria celebrem a la Catedral aquesta eucaristia durant la qual conferiré l'ordenació presbiteral a un germà nostre, Mn. Borja Martín Sánchez.

Ja us podeu imaginar la gran joia que representa per a mi, com a bisbe, ordenar un nou prevere per a la nostra Església diocesana. Aquesta tarda he enterrat mossèn Delfí Palau, un prevere exemplar de la nostra arxidiòcesi. Demanem al Senyor que continuï afavorint-nos amb la seva gràcia, perquè vinguin els fruits que tots esperem: que es continuïn desvetllant vocacions al presbiterat i al diaco-

nat, junt amb vocacions a la vida consagrada; demanem també vocacions de laics que ajudin en missions pastorals, i que tots els laics visquin la vocació baptismal amb un compromís ferm.

Preguem per aquest Sínode que s'està celebrant a Roma, perquè hi hagi famílies cristianes que donin testimoni davant del món del seu compromís i de la fe cristiana. Necessitem que les nostres famílies siguin famílies cristianes, que hi hagi moltes famílies cristianes, perquè d'allí en sortiran els fruits de santedat i les vocacions de lliurament total que l'Església i el món necessiten.

Reflexionem, Borja, sobre el ministeri de prevere que et serà confiat en l'Església. Em serveixo de paraules del papa Francesc en una recent ordenació presbiteral a Roma.

Com sabeu bé, el Senyor Jesús és l'únic gran sacerdot del Nou Testament. Però també tot el poble sant de Déu, tots els batejats, han estat constituïts poble sacerdotal. Sant Pere ho va escriure amb paraules boniques als cristians de Roma: «Però vosaltres sou llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa, poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu les gestes d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable» (1Pe 2,9).

Això no obstant, entre tots els seus deixebles, el Senyor Jesús va voler triar-ne alguns en particular, perquè exercitant públicament a l'Església, en el seu nom, l'ofici sacerdotal a favor de tots els homes, continuessin la seva missió personal de mestre, sacerdot i pastor. Tu, Borja, ja has reflexionat sobre aquesta vocació, i ara vens per rebre l'orde del presbiterat.

Seràs configurat a Crist summe i etern sacerdot, o sigui, seràs consagrat com a veritable sacerdot del Nou Testament, i amb aquest títol, que t'uneix en el sacerdoci al bisbe, 1) seràs predicador de l'Evangeli, 2) pastor del poble de Déu, i 3) presidiràs les accions de culte, especialment en les celebracions del Sacrifici del Senyor.

1) Predicador de l'evangeli. Tu, que seràs promogut a l'orde del presbiterat, considera que exercitant el ministeri de la sagrada doctrina seràs particip de la missió de Crist, únic mestre. Dóna a tots aquesta Paraula de Déu que tu mateix has rebut amb alegria. Llegeix i medita assíduament la paraula del Senyor per creure el que has llegit, ensenya el que has après de la fe, i viu el que has ensenyat.

Que això sigui l'aliment per al poble de Déu. Que les teves homilies no siguin avorrides, com ens ho recomana el papa Francesc, que arribin al cor de la gent perquè surten del teu cor. Perquè el que tu diràs a ells és el que tens al cor. Així es dóna la Paraula de Déu. I així la teva doctrina serà alegria i suport als fidels

de Crist. El perfum de la teva vida serà el testimoni perquè l'exemple edifica, però les paraules sense exemple són paraules buides, són idees, no arriben mai al cor. Fins i tot no fan bé.

2) Tu continuaràs l'obra santificadora de Crist. Mitjançant el teu ministeri el sacrifici espiritual dels fidels es fa perfecte, perquè es posa al costat del Sacrifici de Crist, que per les teves mans en nom de tota l'Església ve ofert de forma incruenta a l'altar en la celebració dels sants misteris. Quan celebri la missa, reconeix per tant el que fas. No la facis de pressa. Imita el que celebres, que no és un ritu artificial. Perquè així, participant en el misteri de la mort i resurrecció del Senyor, portes la mort de Crist en els teus membres, i camina amb ell en novetat de vida.

Amb el baptisme agregaràs nous fidels al poble de Déu. Amb el sagrament de la penitència perdona els pecats en nom de Crist i de l'Església. I jo, en nom de Jesucrist el Senyor i de la seva esposa la Santa Església, i ben unit al papa Francesc, et demano que no et cansis de ser misericordiós. Al confessional, hi estaràs per a perdonar, no per a condemnar. Imita Déu Pare, que mai no es cansa de perdonar.

Amb l'oli sant donaràs alleujament als malalts. Celebrant els ritus sagrats, elevat a les diferents hores del dia la pregària de lloança i súplica, et faràs veu del poble de Déu i de la humanitat sencera.

Conscient d'haver estat elegit entre els homes i constituït a favor seu per atendre les coses de Déu, exercita amb alegria i amb caritat sincera l'obra sacerdotal de Crist, únicament amb la intenció d'agradar a Déu, no a tu mateix.

3) Pastor. Finalment, participant en la missió de Crist, cap i pastor, en comunió filial amb el teu bisbe, et compromets a unir els fidels en una única família. Sigues ministre de la unitat en l'Església, la família, per conduir-los a Déu Pare per mitjà de Crist en l'Esperit Sant. Tingues sempre davant dels ulls l'exemple del Bon Pastor, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir, no per a quedar-se en les seves comoditats sinó per a sortir i buscar i salvar allò que s'havia perdut.

Avui, després del ritu de l'ordenació, Borja, concelebraràs per primera vegada i consagraràs el cos i la sang de Crist. Demana al Senyor que et faci un sacerdot sant, i també demana, per a tots nosaltres, la fidelitat i la perfecció espiritual.

Felicito de tot cor els teus pares i familiars, així com els amics del nou prevere. I al mateix temps us animo a no deixar de pregar per ell. Pensareu que és ell el qui ha de pregar per vosaltres, i així ho farà cada dia. Però no oblideu que ell necessita constantment la vostra oració per a complir dignament la missió que se li ha confiat. Aquest és el millor regal que li podeu fer.

Preguem tots per les vocacions sacerdotals. Demanem a la Santíssima Trinitat que envii moltes i santes vocacions sacerdotals, perquè el món les necessita. Quin moment millor que una ordenació sacerdotal per a intensificar aquesta pregària. Que no deixi de ressonar en els nostres cors aquella expansió de Jesús als seus deixebles: «Els deia: “La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l’amo dels sembrats que hi envii més segadors”» (Lc 10,2).

Ho demanem especialment per la intercessió de la Mare de Déu, mare de Jesucrist, sacerdot gran i etern. A ella encomanem amb tot el nostre afecte Mn. Borja: que la seva protecció materna t’acompanyi sempre.

PARLAMENT

tingut a Lleida, a l’Acadèmia Mariana, el dia 4 d’octubre de 2015 dins el Certamen en honor de la Mare de Déu de la Jonquera, patrona de la Poble de Cérvoles (Les Garrigues)

És per a mi un goig i un plaer molt gran saludar-vos a tots vosaltres com a arquebisbe de Tarragona, arxidiòcesi a la qual pertany la Parròquia de la Mare de Déu de la Jonquera, patrona de la Poble de Cérvoles.

Adreço la meva salutació en primer lloc al Sr. Bisbe d’aquesta seu, l’Excel·lentíssim i Reverendíssim Mons. Salvador Giménez, des de fa pocs dies el vostre pastor, al P. Abat de Poblet, Josep Alegre, a Mn. Joan Miquel Bravo, rector de la Parròquia de la Mare de Déu de la Jonquera de la Poble de Cérvoles. Saludo també els il·lustríssims alcaldes de Lleida i de la Poble de Cérvoles i altres autoritats; el director de l’Acadèmia Mariana; el President del Patronat de la Mare de Déu de la Jonquera de la Poble de Cérvoles; el mantenidor, Dr. Joan J. Busqueta Riu, els autors guardonats i la resta d’assistents.

Parlar i escriure de Maria m’omple d’alegria, perquè ella és la mare de Jesús, la Mare de Déu; i ella és —per la nostra incorporació al Crist— la nostra mare, la mare de l’Església, mare també, d’alguna manera, de tota la humanitat. Maria és la dreuera per a trobar Jesús, per a dirigir-nos a Déu. Ella, en cos i ànima des del cel, es preocupa contínuament de nosaltres, ens escolta, atén totes les nostres necessitats.

Us puc assegurar que els pobles que tenen una gran devoció a Maria tenen un no sé què especial en la seva vida cristiana. Els fidels se senten més protegits, la dolcesa de la mare Maria fa que els fills s’estimin més entre ells, visquin amb més cura el gran precepte de Jesús, que ens estimem els uns als altres com ell ens va estimar. Gràcies a Déu, a la nostra arxidiòcesi, i diria que a totes les diòcesis

de Catalunya, l'amor a la Mare de Déu està molt arrelada; els santuaris marians estan escampats per tota la nostra geografia i tenen unes tradicions molt fermes. Jo demano avui que no les perdem, al contrari, que sapiguem viure i transmetre a les noves generacions aquestes tradicions tan entranyables.

Com vaig escriure en el pròleg del preciós llibre Santuaris marians de l'arquebisbat de Tarragona, de Mn. Isidre Saludes, «sabem bé que la Mare de Déu és sempre la mateixa, malgrat que l'honorem amb gran varietat d'advocacions». «I és que passa com a les famílies de la terra: tots els germans estimen molt la mare, però cadascun té la seva manera afectuosa de tractar-la, i fins i tot cadascun l'anomena de manera diferent. Les nombroses advocacions de la Mare de Déu són com una col·lecció de fotografies de la mare estimada, fetes des de diferents punts, en moments i actituds diversos. I quan després un les mira diu: «Aquesta és la bonica!» Però potser un altre germà ho nega: «No! Aquesta altra encara ho és més.» Bé, jo he de dir que la Mare de Déu de la Jonquera és molt maca, molt bonica, molt estimada per la gent de la Pobla de Cérvoles.

Dono les gràcies a tots els qui feu possible, any rere any, aquest Certamen Marià en honor de la Mare de Déu, aquest any centrant la mirada en la Mare de Déu de la Jonquera, una de les tantes marededéus trobades que enriqueixen la nostra devoció i el nostre patrimoni.

Moltes gràcies.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Escrits setmanals “Als quatre vents”

575. SÍNODE DE LA FAMÍLIA

4 d'octubre de 2015

El 4 d'octubre de 2014, el papa Francesc tancava, a la plaça de Sant Pere, una vetlla de pregària per al Sínode de la Família que s'havia de celebrar just un any després, del 4 al 25 d'octubre de 2015, dient als presents: «Cau ja la nit sobre la nostra assemblea. És l'hora en què es torna a casa de bon grat per trobar-se a la mateixa taula, en l'espessor dels afectes, del bé realitzat i rebut, de les trobades que enardeixen el cor...».

En una ocasió el Papa havia parlat de la casa afirmant que és «un lloc decisiu en la vida on cada persona aprèn a rebre amor i a donar amor».

Els qui hem nascut i viscut en un poble en tenim especial consciència, i així, quan a vegades ens parlen d'una persona esmentant només el seu nom i cognoms, necessitem preguntar: de quina casa és? Dit d'una altra manera: De quina família és?

La primera prioritat que el papa Francesc va marcar per al seu pontificat és reflexionar sobre la pastoral familiar. Què pot fer i què ha de fer l'Església respecte a la família? Aquest va voler que fos el tema del Sínode que aquest diumenge s'inaugura al Vaticà.

El Papa ha volgut que durant tot un any es preparés l'assemblea sinodal perquè no oferís respostes vagues, sinó concretes i compromeses als molts problemes que afecten la institució familiar i diverses situacions de fet.

En la preparació s'ha tingut en compte famílies pobres, immigrants, persones afectades per viduïtat, pel decaïment de la tercera edat, per malalties associades, o per la discapacitat d'alguns membres; però també famílies colpejades per la violència de gènere, per adulteris, per eliminació de fills que han de néixer, o per fills que són víctimes indefenses en casos de divorci...

Quines respostes dona l'Església als qui conviuen per «por de casar-se», per rebutjar un compromís definitiu, o als qui el van trencar a vegades contra la voluntat d'un dels cònjuges i s'han tornat a casar? El Papa ha fixat línies mestres de l'acolliment de l'Església, que passen pel respecte a la veritat i també per la misericòrdia insondable de Déu.

Als pares sinodals corresponen ara els treballs, i a nosaltres el deure joiós de pregar per ells.

576. AL CAP DE DOS ANYS DE LES BEATIFICACIONS

11 d'octubre de 2015

Dimarts proper es compliran dos anys d'un esdeveniment que va reunir milers de persones a Tarragona: en coincidència amb l'Any de la fe proclamat per Benet XVI: el 13 d'octubre de 2013 van ser beatificats 522 màrtirs del segle XX.

La persecució contra els cristians al llarg de la història es va iniciar en els primers anys de l'Església i continua avui amb vigor renovat. En els noticiaris veiem amb horror com es mata cristians pel simple fet de ser-ho i com es destrueixen temples i monuments antics per a fer oblidar a les futures generacions que alguna vegada van existir.

També a Espanya, i particularment a Catalunya, en els anys trenta del segle passat es va produir una persecució religiosa cruenta, amb la mort de milers de sacerdots i religiosos i religioses i la destrucció d'esglésies i imatges, amb la voluntat de fer taula rasa de la religiositat del poble.

Quan fa dos anys llegíem amb emoció les breus biografies dels nostres màrtirs, elles mateixes ens en mostraven bé el perfil: persones senzilles, joves idealistes la majoria, i

altres, sacerdots generosos que havien servit molt de temps en petits pobles, o religiosos i religioses lliurats a la pregària i al servei de l'educació o de la caritat. La gent sabia on podia trobar-los per a qualsevol moment important de les seves vides: el naixement, el matrimoni, la mort, i en les celebracions eucarístiques diàries i dominicals, o al carrer o al bar del poble.

Em va commoure conèixer els familiars d'alguns dels màrtirs. Durant moltes dècades van guardar un record viu d'ells i es van explicar de pares a fills el que havia passat posant èmfasi en la seva bondat i capacitat de perdó. Sovint una fotografia penjada a la paret o emmarcada damunt un moble mantenia la imatge d'aquelles persones a les quals una espiral de violència va portar a convertir-se en víctimes. Sens dubte la família li resa, invocant la seva protecció. I això és el que també podem fer nosaltres, amb els màrtirs que han passejat pels mateixos carrers i places i que han freqüentat les nostres mateixes parròquies.

Que ells ens ajudin en les nostres tasques diàries perquè sapiguem estimar de veritat, ser servicials i perdonar quan sigui necessari. I que en pensar en ells, resem també pels màrtirs d'avui en països on el simple fet d'anar a missa o llegir l'Evangeli suposa un perill de mort.

577. MISSIONERS DE LA MISERICÒRDIA

18 d'octubre de 2015

El 23 de setembre va ser proclamat sant fra Juníper Serra, el mallorquí i gran missioner d'Amèrica que a la costa de Califòrnia va fundar missions convertides avui en grans ciutats. Els seus pares el van educar en la fe i li van ensenyar una cosa que recordaria sempre: «Fill meu, primer de tot Déu.»

I avui, en coincidència amb el Sínode de la Família, seran canonitzats els pares de santa Teresina de l'Infant Jesús, que és la patrona de les missions: Louis Martin i Zélie Guerin. D'ells va dir la santa de Lisieux: «Déu m'ha donat uns pares més dignes del cel que de la terra.»

He començat amb aquestes dues cites aquest comentari amb motiu de la Jornada del Domund per ressaltar que les vocacions missioneres no apareixen en la societat i en l'Església de manera espontània, sinó que Déu acostuma a servir-se d'uns pares que els han educat en la fe i en el lliurament als altres. La família cristiana és la primera Església.

El lema del Domund d'enguany és «Missioners de la misericòrdia», i està en relació amb el Jubileu de la Misericòrdia, Any Sant convocat pel papa Francesc amb la seva Butlla *Misericordiae vultus*, que començarà el 8 de desembre.

El Papa, en el missatge per a la Jornada Mundial de les Missions, diu que l'Evangeli és font d'alegria, d'alliberament i de salvació per a tots els homes, i que l'Església, conscient d'aquest do, no es cansa de proclamar-ho. Afegeix, fent referència al fet que estem

en l'Any de la Vida Consagrada, que les comunitats contemplatives han de prendre el model de santa Teresa de l'Infant Jesús com a inspiradora del vincle que hi ha entre vida contemplativa i missió.

«És urgent» —clama el Papa— «tornar a situar l'ideal de la missió en el seu centre: Jesucrist, i en la seva exigència: la donació total d'un mateix a la proclamació de l'Evangeli.» Així actuen els missioners, mostrant a tots un Déu proper, misericordiós i sant. En un món sotmès a tantes tensions, entre països, entre collectius, fins i tot dins d'una mateixa família, és més necessària que mai la predicació del perdó, de la misericòrdia basada en l'amor.

Desitjo enviar avui una càlida salutació als missioners de la nostra arxidiòcesi que hi ha escampats pel món, als quals sempre tenim presents malgrat la llunyania. També profito per demanar a les famílies que acullin possibles vocacions missioneres. I a tots, que resem per les missions.

578. PERSONES AMB DISCAPACITAT

25 d'octubre de 2015

Quan De Gaulle es va retirar de la política activa concedia poques entrevistes. Va fer una excepció amb la revista *Paris Match*, encara que va posar una condició que generalment els periodistes rebutgen: veure l'entrevista abans de ser publicada, per si volia fer-hi alguna rectificació. Així ho van acordar. El periodista la va escriure i l'hi va enviar. El general no va modificar res del text, només va afegir una precisió. Quan en la informació es feia referència al fet que al cementiri de Colombey es troba enterrada Anne, una filla deficient de De Gaulle, aquest va afegir: «la seva preferida».

És una experiència comuna l'estimació especial que senten els pares pels seus fills, que la societat deia abans subnormals i ara discapacitats. Qualsevol terme pejoratiu és poc apropiat. Fins i tot la discapacitat no ho diu tot, perquè en efecte poden ser menys capaços de realitzar certes funcions habituals en altres persones, però sovint tenen desenvolupades capacitats, com la d'estimar, que tant de bo tinguéssim tots.

Enmig d'una societat que ha fet de la competitivitat una regla de vida, les persones amb discapacitats, físiques o mentals, es troben amb el risc de quedar desplaçades, com si fossin vides inútils. En realitat són vides que donen glòria a Déu, i moltes vegades són nexes d'unió dins d'una família i fan millors els seus germans i amics gràcies al fet que els donen l'oportunitat de prestar petits serveis.

La societat ha avançat a millorar les condicions de vida de les persones amb dificultats motores, ha suprimit barreres físiques, però és menys conscient de les necessitats de les persones discapacitades amb vista a desenvolupar algun treball que poden fer perfectament. Alhora hem de cuidar també els malalts psíquics, els que pateixen una depressió, els malalts mentals i els que pateixen algun grau de bogeria.

Em consta l'esforç que algunes entitats fan per ajudar, en els casos extrems, a ells i a les seves famílies. Tenim institucions mèdiques venerables, com l'Institut Pere Mata, i religiosos que són fidels al carisma de tenir cura d'aquestes persones, com els Germans de Creu Blanca, per posar alguns exemples. A totes elles el meu agraïment.

Però és el conjunt de la societat qui té la responsabilitat d'atendre els ciutadans que no són competitius si només es mesura l'eficàcia. Hem de veure'ls com a fills de Déu i germans nostres. Potser no tenen algunes de les nostres virtuts, però tenen l'avantatge de no tenir molts dels nostres vicis.

Octubre : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dijous 1

- Al Seminari Pontifici de Barcelona, participa en la jornada inaugural del curs 2015-2016 de les facultats eclesiàstiques.
- A la tarda, al Seminari Major Interdiocesà, participa en la reunió d'inici de curs dels bisbes que hi tenen seminaristes.

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

**Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT**

**Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29**

Divendres 2

- Al matí, a l'Hospital de Sant Joan de Reus, visita Mn. Josep Asens, greument malalt.
- A la tarda, a Palau, presideix l'acte de signatura del conveni de cessió a l'AHAT, per part de la família de Vicenç Moragas i Rodés, d'un arxiu de documentació sobre els tapissos de la Catedral.
- Al vespre, al monestir de Santa Maria de Poblet, participa en la vetlla de pregària que inaugura el I Congrés del Laicat a Catalunya «Ser més Església, servir més el món», organitzat per l'associació Laicat XXI.

Dissabte 3

- Durant tot el dia, al monestir de Santa Maria de Poblet, participa en els actes del Congrés del laicat. A la tarda, presideix l'eucaristia de clausura del Congrés.

Diumenge 4

- A l'església parroquial de Sant Jaume de Riudoms, administra el sagrament de la confirmació. En acabar beneix el nou oratori dels locals de catequesi a l'edifici de la rectoria i dina amb el mossens i els catequistes.
- A la tarda, a la Pontifícia i Reial Acadèmia Mariana de Lleida, presideix l'eucaristia i participa en el Certamen Literari Marià, dedicat enguany a la Mare de Déu de la Jonquera, patrona de la Pobla de Cérvoles.

Dilluns 5

- Participa en els actes organitzats pel Cos Nacional de Policia amb motiu de la seva festa patronal: presideix la missa solemne pels difunts de l'institut a l'església parroquial de Sant Pau de Tarragona i participa en la posterior recepció a les autoritats al Col·legi Oficial d'Advocats i Farmacèutics de Tarragona.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel d'Alforja, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Josep Asens Huguet.

Dimarts 6

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 336 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 7

- Rep visites, entre d'altres la de Mn. Willy Dibala, nou operari diocesà que s'incorpora a la Parròquia de Santa Maria de Bonavista en substitució de Mn. Jordi Pastor.

Divendres 9

- Acull dos grups d'alumnes de 1r d'ESO del Col·legi Sant Pau de Tarragona que visiten la Catedral i el Palau Arquebisbal.

- A migdia, al santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, participa en la jornada d'inici de curs de l'Escola de Formació del Seminari Laical.
- A l'església parroquial de Sant Martí Bisbe de Vilallonga del Camp, administra el sagrament de la confirmació. Al final de la celebració beneeix la nova imatge de la Mare de Déu del Roser.

Dissabte 10

- A Cornudella de Montsant, beneeix la restauració de la capella de la Mare de Déu del Pilar i celebra l'eucaristia.
- A l'església parroquial de Santa Coloma Verge i Màrtir de Santa Coloma de Queralt, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 11

- A l'església parroquial de la Mare de Déu del Lledó de Valls, administra el sagrament de la confirmació.
- A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, a primera hora de la tarda, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Delfí Palau Arbós.
- Al capvespre, a la Catedral, celebra l'eucaristia durant la qual ordena prevere el diaca Mn. Borja Martín Sánchez.

Dilluns 12

- A la Catedral, presideix l'ofrena floral i la solemne eucaristia de la Mare de Déu del Pilar, organitzada pel Centre Cultural Aragonès de Tarragona.

Dimarts 13

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 337 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.
- Al vespre, a la Catedral, celebra l'eucaristia de la memòria del beat Manuel Borràs, bisbe, i companys màrtirs.

Dimecres 14

- Al Col·legi Sagrat Cor de Tarragona, participa en el Berenar de la Fam, que com cada any organitza la delegació de Mans Unides.
- Al Palau Bofarull de Reus, participa en la inauguració d'una exposició sobre santa Maria Rosa Molas, amb motiu de la commemoració del bicentenari del seu naixement.

Dijous 15

- Al vespre, al monestir de Sant Josep i Santa Anna de les Carmelites Descalces de Tarragona, celebra la missa en la solemnitat de santa Teresa de Jesús, que suposa la clausura de l'any dedicat al V centenari del seu naixement.

Divendres 16

- Al monestir de Santa Maria de Vallbona de les Monges, participa en la trobada diocesana d'ermitanes.
- A la tarda, a l'església parroquial de sant Fructuós de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 18

- A Reus, presideix la XX Trobada de Portants del Sant Crist de Catalunya, els actes principals de la qual es desenvolupen a l'església parroquial de Sant Joan Baptista.

Dilluns 19

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada diocesana de formació permanent del clergat.

Dimarts 20

- Al Seminari, presideix la trobada amb els equips de pastoral de les escoles confessionals de la diòcesi, organitzada per la Delegació diocesana de pastoral de joventut.

Dimecres 21

- A l'Antiga Audiència, assisteix a una conferència i a la inauguració d'una exposició amb motiu del 50è aniversari de Càritas Diocesana de Tarragona.

Dijous 22

- Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix els actes d'inauguració de curs a l'INSAF: l'eucaristia a la capella major i l'acte acadèmic a la sala d'actes.

Divendres 23

- Al Seminari Menor, es reuneix amb els seminaristes majors i menors de l'arxidiòcesi i amb els respectius equips rectors amb motiu de l'inici de curs.
- Al Seminari, participa en el sopar solidari organitzat pel Rotary Club de Tarragona.

Dissabte 24

- A l'església parroquial de Sant Salvador dels Pallaresos, administra el sagrament de la confirmació.
- A l'església parroquial de Sant Bernat Calbó de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 25

- A l'església parroquial de Sant Jaume Apòstol d'Arbeca, celebra la missa dominical en el decurs de la qual fa la benedicció i l'enviament de la Sra. Concepció Motlló Sans com a nova laica amb missió pastoral.

- A l'església parroquial de Sant Jaume de Belianes, administra el sagrament de la confirmació. En acabar, participa en el dinar de germanor organitzat amb motiu del comiat de la Rosa Maria Sánchez com a laica amb missió pastoral a l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues.

Dilluns 26

- A Bellvís (Pla d'Urgell), convidat per l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, participa en la festa de la Mare de Déu de les Sogues: presideix la processó pels carrers del poble, celebra l'eucaristia i participa en el dinar festiu.

Dimarts 27

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 338 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dijous 29

- Al Teatre Fortuny de Reus, saluda els voluntaris i participants a la Marató de la Sang a Reus, organitzada pel Banc de Sang i Teixits de Catalunya.
- També a Reus, a la casa Maria Antònia París de les Missioneres Claretianes, celebra l'eucaristia amb motiu del curs de formació que realitza un grup d'aspirants.

Divendres 30

- A la capella del Santíssim de la Catedral de Tarragona, celebra la missa de la festivitat de la Mare de Déu Reina de Palestina, patrona de l'Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem, amb els membres de la delegació de l'orde a Tarragona.

fulgencio villar s.l.

EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del més d'octubre

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, durant el mes d'octubre, ha signat els següents nomenaments:

Amb data 06/10/2015

PARROQUIALS

Mn. Josep Maria Font Solé,

rector *in solidum*, juntament amb Mn. Manuel Borges Anguera, que actuarà com a moderador, de les parròquies de Sant Jaume Apòstol d'Arbeca, Sant Jaume Apòstol de Belianes, Sant Miquel Arcàngel dels Omellons, Sant Martí de Sant Martí de Maldà, Santa Maria de Maldà, Sant Jaume Apòstol de Nalec i Transfiguració del Senyor de Rocafort de Vallbona.

DELEGATS I DIRECTORS DE SECRETARIAT

(per a un termini de tres anys)

Mn. Jordi Vila Borràs,

delegat diocesà per a l'apostolat seglar.

Mons. Miquel Barbarà Anglès,

delegat diocesà per a les associacions de Setmana Santa de l'arxidiòcesi de Tarragona i director del Secretariat diocesà de música sacra.

Mn. Francesc Xavier Morell Rom,

delegat diocesà per a la catequesi i el catecumenat.

Mn. Norbert Miracle Figuerola,

delegat diocesà per a l'ensenyament i director del Secretariat diocesà de diaconat permanent.

Sr. Francesc Gabriel Farré,

subdelegat diocesà per a l'ensenyament.

Mn. Rafael Serra Abellà,

delegat diocesà per a la litúrgia i director del Secretariat diocesà de relacions interconfessionals.

Sra. Ana González Fernández,

delegada diocesana per a les missions i la cooperació entre les Esglésies.

Mn. Josep Mateu i Guarro,

delegat diocesà per a la pastoral de joventut i director del Secretariat diocesà vocacions.

Mn. Joaquim Gras Minguella,

delegat diocesà per a la pastoral de la mobilitat humana i per a les causes dels sants.

Sra. Mercè Guasch Secall,

delegada diocesana per a la pastoral de la salut.

Mn. Josep Masdéu Aymamí,

delegat diocesà per a la pastoral familiar.

Mn. Santiago Soro Roca,

delegat diocesà per a la pastoral social.

Mn. Antonio Martínez Subías,

delegat diocesà per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre.

P. Pere Cardona Bueno, o.f.m.c.,

delegat diocesà per a la vida consagrada.

Mn. Raimon Mateu i de la Casa,

delegat diocesà per a l'apostolat del mar – Stella Maris.

Mn. Antonio Pérez de Mendiguren i Cros,

director del Secretariat diocesà d'animació bíblica.

Sra. Rosa Maria Sánchez Cornadó,

directora del Secretariat diocesà de laics amb missió pastoral.

Mn. Josep Maria Alegret Bellmunt,

director del Secretariat diocesà de serveis al clergat.

Sr. Santiago Grimau Ferré,

cap del Departament de mitjans de comunicació social.

ALTRES NOMENAMENTS

Sr. Francesc Ortiz Giménez,

Representant de la titularitat dels col·legis Sant Pau Apòstol de Tarragona,

Joan XXIII de Bonavista (Tarragona), Sant Pau de Reus, Mare de Déu de la Serra de Montblanc, Centre d'Educació Especial Tilmar de Montblanc i Sant Rafael de la Selva del Camp, i director-gerent de la Fundació Sant Fructuós.

Amb data 09/10/2015

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha conferit quatre noves canon-
gies:

Mn. Jordi Figueras Jové,

canonge de la Santa Església Catedral Basílica Metropolitana i Primada de Tarragona.

Mn. Rafael Serra Abellà,

canonge de la Santa Església Catedral Basílica Metropolitana i Primada de Tarragona.

Mn. Lluís M. Bosch Àvila,

canonge honorari de la Santa Església Catedral Basílica Metropolitana i Primada de Tarragona.

Mn. Víctor Montserrat Santamaria,

canonge honorari de la Santa Església Catedral Basílica Metropolitana i Primada de Tarragona.

Amb data de 13/10/2015

RENOVA els següents nomenaments:

Sr. Santiago Grimau Ferré,

director de la revista Església de Tarragona.

Sra. Anna Robert Fustero,

directora del Full Dominical.

INFORMACIONS

sobre preveres vinculats a l'arxidiòcesi de Tarragona

En aquest nou curs s'han incorporat a l'arxidiòcesi de Tarragona per a col·laborar pastoralment els preveres següents:

Mn. Mateusz Dobrzycki,

del bisbat de Łomża (Polònia), que ha vingut per estudiar a la Facultat de

Teologia de Catalunya i col·labora pastoralment com a vicari a la Parròquia de Sant Julià de l'Arboç.

Mn. Wiesław Chmielewski,

del mateix bisbat de Łomża (Polònia), que ha vingut per col·laborar pastoralment i és vicari de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona.

Mn. Miquel Àngel Gómez Díez,

de l'Arquebisbat de Barcelona, que ha vingut per raons familiars i col·labora pastoralment com a vicari de la Parròquia de Sant Fructuós de Tarragona.

Mn. Willy Dibala Malembo, op. dioc.,

de l'Arquebisbat de Lubumbashi (República Democràtica del Congo), que és vicari de la Parròquia de Santa Maria de Bonavista en substitució de Mn. Jordi Pastor Muñoz, també operari diocesà, que marxa a Veneçuela.

Mn. Jean Damascene Ndagijimana,

del bisbat de Ruhengeri (Rwanda), que ha vingut per estudiar a la Facultat de Teologia de Catalunya i col·labora de moment pastoralment a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Tarragona.

Secretaria General i Cancelleria

Tarragona, octubre de 2015

Francesc, Papa

MISSATGE

de 12 de setembre de 2015 per a la CII Jornada mundial de l'Emigrant i el Refugiat [17/01/2016]

«Emigrants i refugiats ens interpellen. La resposta de l'Evangeli de la misericòrdia»

Benvolguts germans i germanes,

A la butlla de convocació al Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia vaig recordar que «hi ha moments en què, d'una manera molt més intensa, estem cridats a fixar la mirada en la misericòrdia per a poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de la manera d'obrar del Pare» (*Misericordiae vultus*, 3). En efecte, l'amor de Déu tendeix a aconseguir-nos tots i cadascú, transformant aquells qui acullin l'abraçada del Pare entre altres braços que s'obren i s'estrenyen perquè qui sigui sàpiga que és estimat com a fill i se senti «a casa» en l'única família humana. D'aquesta manera, la cura paternal de Déu és sol·licita envers tots, com ho fa el pastor amb el seu ramat, i és particularment sensible a les necessitats de l'ovella ferida, cansada o malalta. Jesucrist ens va parlar així del Pare, per a dir-nos que ell s'inclina sobre l'home lligat per la misèria física o moral i, com més s'agreugen les seves condicions, més es manifesta l'eficàcia de la misericòrdia divina.

En la nostra època, els fluxos migratoris augmenten continuadament a totes les àrees del planeta: refugiats i persones que escapen de la seva pàtria interpellen cadascun de nosaltres i les col·lectivitats, desafiant la manera tradicional de viure i, a vegades, trastornant l'horitzó cultural i social amb el qual es confronten. Cada vegada més sovint, les víctimes de la violència i de la pobresa, abandonant les seves terres d'origen, sofreixen l'ultratge dels traficants de persones humanes en el viatge cap al somni d'un futur millor. Si després sobreviuen als abusos i a les adversitats, han d'enfrontar-se a realitats on es coven sospites i temors. A més, no és estrany que es trobin amb manca de normes clares i que es puguin posar en pràctica, que regulin l'acollença i prevegin vies d'integració a curt o llarg termini, amb atenció als drets i als deures de tots. Més que en temps passats, avui l'Evangeli de la misericòrdia interpella les consciències, impedeix que s'habituin al sofriment de l'altre i indica camins de resposta que es fonguin en les virtuts teològals de la

fe, de l'esperança i de la caritat, desplegant-se en les obres de misericòrdia espirituals i corporals.

Sobre la base d'aquesta constatació, he volgut que la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat de 2016 sigui dedicada al tema: «Emigrants i refugiats ens interpellen. La resposta de l'Evangelí de la misericòrdia.» Els fluxos migratoris són una realitat estructural, i la primera qüestió que s'imposa és la superació de la fase d'emergència per a donar espai a programes que consideren les causes de les migracions, dels canvis que s'esdevenen i de les conseqüències que imprimeixen rostres nous a les societats i als pobles. Tots els dies, però, les històries dramàtiques de milions d'homes i dones interpellen la Comunitat internacional, davant l'aparició d'inacceptables crisis humanitàries a molts llocs del món. La indiferència i el silenci obren el camí a la complicitat quan veiem en qualitat d'espectadors els morts per asfixia, penúries, violències i naufragis. Tant si són de dimensions grans o petites, sempre són tragèdies quan es perd encara que sigui una vida.

Els emigrants són els nostres germans i germanes que cerquen una vida millor lluny de la pobresa, de la fam, de l'explotació i de la distribució injusta dels recursos del planeta, que haurien de ser dividits de manera igual entre tots. ¿No és potser el desig de cada un d'ells millorar les condicions pròpies de vida i obtenir un benestar honest i legítim per a compartir amb les persones que estimen?

En aquest moment de la història de la humanitat, fortament marcat per les migracions, la identitat no és qüestió d'importància secundària. Aquell qui emigra, de fet, és obligat a modificar alguns aspectes que defineixen la persona mateixa i, fins i tot en contra de la seva voluntat, obliga al canvi també a qui l'acull. ¿Com viure aquests canvis de manera que no es converteixin en obstacles per al desenvolupament autèntic, sinó que siguin oportunitats per a un autèntic creixement humà, social i espiritual, respectant i promovent els valors que fan l'home cada vegada més home en la justa relació amb Déu, amb els altres i amb la creació?

En efecte, la presència dels emigrants i dels refugiats interpella seriosament les societats diverses que els acullen, les quals han d'afrontar els nous fets, que poden veure's com a imprevistos si no són adequadament motivats, administrats i regulats. ¿Com es pot fer, de manera que la integració sigui una experiència enriquidora per a ambdós, que obri camins positius a les comunitats i previngui el risc de la discriminació, del racisme, del nacionalisme extrem o de la xenofòbia?

La revelació bíblica anima a l'acolliment de l'estranger, motivant-la amb la certesa que fent això s'obren les portes a Déu, i en el rostre de l'altre es manifesten els trets de Jesucrist. Moltes institucions, associacions, moviments, grups

compromesos, organismes diocesans, nacionals i internacionals viuen la sorpresa i l'alegria de la festa del trobament, de l'intercanvi i de la solidaritat. Ells han reconegut la veu de Jesucrist: «Mira, sóc a la porta i truco» (Ap 3,20). I, malgrat això, no deixen de multiplicar-se els debats sobre les condicions i els límits que s'han de posar a l'acolliment, no sols en les polítiques dels Estats, sinó també en algunes comunitats parroquials que veuen amenaçada la tranquil·litat tradicional.

Davant aquestes qüestions, com pot actuar l'Església si no inspirant-se en l'exemple i en les paraules de Jesucrist? La resposta de l'Evangeli és la misericòrdia.

En primer lloc, aquesta és do de Déu Pare revelat en el Fill: la misericòrdia rebuda de Déu, en efecte, suscita sentiments de gratitud alegre per l'esperança que ens ha obert al misteri de la redempció en la sang de Crist. Alimenta i enrobusteix, a més, la solidaritat envers el proïsme com a exigència de resposta a l'amor gratuït que Déu, «donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors» (Rm 5,5). Tanmateix, cadascun de nosaltres és responsable del seu proïsme: som custodis dels nostres germans i germanes, visquin on visquin. Cuidar les bones relacions personals i la capacitat de superar prejudicis i pors són ingredients essencials per a conrear la cultura de l'encontre, on s'estigui disposat no sols a donar, sinó també a rebre dels altres. L'hospitalitat, de fet, viu de donar i de rebre.

En aquesta perspectiva, és important mirar els emigrants no sols en funció de la seva condició de regularitat o d'irregularitat, sinó sobretot com persones que, tutelades en la seva dignitat, poden contribuir al benestar i al progrés de tots, de manera particular quan assumeixen responsablement els deures en relació amb qui els acull, respectant amb reconeixement el patrimoni material i espiritual del país que els allotja, obeint-ne les lleis i contribuint als seus costos. Malgrat tot, no es poden reduir les migracions a la seva dimensió política i normativa, a les implicacions econòmiques i a la mera presència de cultures diferents en el mateix territori. Aquests aspectes són complementaris a la defensa i a la promoció de la persona humana, a la cultura de l'encontre entre pobles i de la unitat, on l'Evangeli de la misericòrdia inspira i anima itineraris que renoven i transformen tota la humanitat.

L'Església dona suport a tots els qui s'esforcen per defensar els drets de tots a viure amb dignitat, sobretot exercint el dret a no haver d'emigrar per a contribuir al desenvolupament del país d'origen. Aquest procés hauria d'incloure, en el seu primer nivell, la necessitat d'ajudar els països d'on surten els emigrants i els pròfugs. Així es confirma que la solidaritat, la cooperació, la interdependència inter-

nacional i la distribució igual dels béns de la terra són elements fonamentals per a actuar en profunditat i de manera incisiva sobretot en les àrees d'on parteixen els fluxos migratoris, de tal manera que cessin les necessitats que indueixen les persones, de manera individual o col·lectiva, a abandonar l'ambient natural i cultural propis. En tot cas, cal evitar, possiblement ja en el seu origen, la fugida dels pròfugs i els èxodes provocats per la pobresa, per la violència i per la persecució.

Sobre això és indispensable que l'opinió pública sigui informada de manera correcta, fins i tot per a prevenir pors injustificades i especulacions a costa dels emigrants.

Ningú no pot fingir no sentir-se interpel·lat per les noves formes d'esclavitud gestionada per organitzacions criminals que venen i compren homes, dones i nens com a treballadors en la construcció, en l'agricultura, en la pesca i en altres àmbits del mercat. Quants menors són encara avui obligats a allistar-se a les milícies que els transformen en nens soldats. Quantes persones són víctimes del tràfic d'òrgans, de la mendicitat forçada i de l'explotació sexual. Els pròfugs del nostre temps escapen d'aquests crims aberrants que interpel·len l'Església i la comunitat humana, de manera que ells puguin veure en les mans obertes de qui els acull el rostre del Senyor, «Pare entranyable [misericordiós] i Déu de tot consol» (2Co 1,3).

Estimats germans i germanes emigrants i refugiats. A l'arrel de l'Evangeli de la misericòrdia, l'encontre i l'acolliment de l'altre s'entrecreuen amb l'encontre i l'acolliment de Déu: acollir l'altre és acollir Déu en persona. No us deixeu robar l'esperança i l'alegria de viure que brollen de l'experiència de la misericòrdia de Déu, que es manifesta en les persones que troben al llarg del seu camí. Us encomano a Maria Verge, Mare dels emigrants i dels refugiats, i a sant Josep, que van viure l'amargor de l'emigració a Egipte. Encomano també a la seva intercessió aquells qui dediquen energia, temps i recursos a la cura, tant pastoral com social, de les migracions. Sobretot, els imparteixo de cor la benedicció apostòlica.

MISSATGE

de 16 d'octubre de 2015, per a la Jornada mundial de l'Alimentació

Al professor José Graziano da Silva, Director General de la FAO

1. Aquesta jornada, en la qual se celebra el setantè aniversari de la fundació de la FAO, posa en un primer terme tants germans nostres que, malgrat els esforços realitzats, passen gana i malnutrició, sobretot per la distribució iniqua dels fruits de la terra, però també per la manca de desenvolupament agrícola. Vivim

en una època en què la recerca insistent del benefici, la concentració en interessos particulars i els efectes de polítiques injustes frenen iniciatives nacionals o impedeixen una cooperació eficaç en el si de la comunitat internacional. En aquest sentit, queda molt per fer pel que fa a la seguretat alimentària, que s'entreveu encara com una meta llunyana per a molts. Aquest escenari dolorós, senyor director general, està reclamant urgentment que es repregui la inspiració que va conduir al naixement d'aquesta Organització que ens compromet a cercar els mitjans necessaris per a deslliurar la humanitat de la fam i promoure una activitat agrícola capaç de satisfer les necessitats reals de les diferents àrees del planeta.

Es tracta, certament, d'un objectiu ambiciós, però improrrogable, que s'ha de perseguir amb renovada voluntat en un món on augmenten les diferències en els nivells de benestar, ingressos, consums, accés a l'assistència sanitària, educació i en tot allò que fa referència a una esperança més de vida millor. Som testimonis, sovint muts i paralizzats, de situacions que no es poden vincular exclusivament a fenòmens econòmics, perquè cada vegada més la desigualtat és el resultat d'aquesta cultura que descarta i exclou molts dels nostres germans i germanes de la vida social, que no té en compte les seves capacitats, arribant fins i tot a considerar supèrflua la seva contribució a la vida de la família humana.

El tema escollit per a la Jornada Mundial de l'Alimentació d'enguany: «Protecció social i agricultura per trencar el cicle de la pobresa rural», és important. És un problema que posa en relleu la responsabilitat envers els dos terços de la població mundial que està mancada de protecció social, fins i tot mínima. Aquesta dada encara és més alarmant pel fet que la majoria d'aquestes persones viuen a les zones més desfavorides d'aquells països on ser pobres és una realitat oblidada i l'única font de supervivència està lligada a una producció agrícola escassa, a la pesca artesanal o a la cria de bestiar a petita escala. En efecte, la manca de protecció social afecta sobretot els petits agricultors, ramaders, pescadors i agents forestals, obligats a viure precàriament, perquè el fruit del seu treball depèn sovint de condicionaments naturals, que sovint escapen del seu control, i a la manca de mitjans per a fer front a les males collites o per a obtenir les eines tècniques necessàries. De manera paradoxal, a més, fins i tot quan la producció és abundant, es troben amb serioses dificultats per al transport, la comercialització i l'emmagatzematge dels fruits del seu treball.

Durant els viatges i les visites pastorals, he tingut nombroses oportunitats d'escoltar aquestes persones expressar les seves dificultats penoses, i és natural que jo em faci portaveu de les àrdues preocupacions que m'han confiat. La seva vulnerabilitat, en efecte, té repercussions molt costoses en la seva vida personal i

familiar, ja aclaparada pel pes de tantes contrarietats o per jornades esgotadores i sense límit de temps, com no passa en altres tantes categories de treballadors.

2. Les condicions de les persones famolenques i mal nodrides posa de manifest que no és suficient ni podem aconseguir amb una crida general a la cooperació o al bé comú. Potser la pregunta hauria de ser una altra: ¿És encara possible concebre una societat en la qual els recursos quedin en mans d'uns pocs i els menys afavorits es vegin obligats a recollir només les molles?

La resposta no es pot limitar a bones intencions i propòsits, radica més aviat en «la pau social, és a dir, l'estabilitat i seguretat d'un cert ordre que no es produeix sense una atenció particular a la justícia distributiva, la violació de la qual sempre genera violència» (Enc. Laudato si', 157). En efecte, per a les persones i les comunitats, la manca de protecció social és un factor negatiu en ell mateix i no pot restringir-se només a les possibles amenaces per a l'ordre públic, ja que la desigualtat afecta els elements fonamentals del benestar individual i col·lectiu, com, per exemple, la salut, l'educació, la qualitat de vida, la participació en els processos de decisió...

Penso en els més desfavorits, en aquells que, per manca de protecció social, sofreixen les conseqüències nocives d'una crisi econòmica persistent o de fenòmens relacionats amb la corrupció i el mal govern, a més de patir els canvis climàtics que afecten la seva seguretat alimentària. Són persones, no números, i reclamen que els donem suport, per a poder mirar el futur amb un mínim d'esperança. Demanen als governs i a les institucions internacionals que actuïn com més aviat millor, fent en tot el possible allò que depengui de la seva responsabilitat.

Tenir en compte els drets dels famolencs i acollir les seves aspiracions significa per damunt de tot una solidaritat transformada en gestos tangibles, que requereix compartir i no sols una millor gestió dels riscos socials i econòmics o una ajuda puntual amb motiu de catàstrofes i crisis ambientals. És això el que es demana a la FAO, a les seves decisions i a les iniciatives i programes concrets que es portin a terme en els diferents llocs.

Aquesta perspectiva antropològica, però, mostra que la protecció social no pot limitar-se a l'increment dels beneficis, o a quedar reduïda a la mera idea d'invertir en mitjans per a millorar la productivitat agrícola i la promoció d'un desenvolupament econòmic just. S'ha de concretar en aquest «amor social» que és la clau d'un autèntic desenvolupament (cf. *ibid.* 231). Si es considera en el seu component essencialment humà, la protecció social podrà augmentar en els més desfavorits la seva capacitat de resiliència, d'assumir i sobreposar-se a les dificultats i contratemps, i a tots farà comprendre el sentit just de l'ús sostenible dels

recursos naturals i del ple respecte de la casa comuna. Penso, en particular, en la funció que la protecció social pot desenvolupar per a afavorir la família, en el si de la qual els seus membres aprenen des de l'inici què significa compartir, ajudar-se recíprocament, protegir-se els uns als altres. Garantir la vida familiar significa promoure el creixement econòmic de la dona, consolidant així el seu paper en la societat, i també sostenir la cura dels ancians i permetre els joves de continuar la seva formació escolar i professional, per tal que accedeixin ben capacitats al món laboral.

3. L'Església no té la missió de tractar directament aquests problemes des del punt de vista tècnic. Això no obstant, els aspectes humans d'aquestes situacions no la deixen indiferent. La creació i els fruits de la terra són dons de Déu concedits a tots els éssers humans, que en són al mateix temps custodis i beneficiaris. Per això han de ser compartits justament per tots. Això exigeix una voluntat ferma per afrontar les injustícies que ens trobem cada dia, en particular les més greus, les que ofenen la dignitat humana i afecten profundament la nostra consciència. Són fets que no permeten els cristians d'abstenir-se de prestar la seva contribució activa i la seva professionalitat, sobretot a través de diferents organitzacions, que tant de bé fan a les zones rurals.

Davant les dificultats, no pot prevaler el pessimisme o la indiferència. Allò que s'ha fet fins avui, malgrat la complexitat dels problemes, és ja motiu d'alleciment per a tota la Comunitat internacional, per a les seves institucions i línies d'acció. Entre elles, penso en l'Agenda 2030 per al Desenvolupament Sostenible, aprovada recentment per les Nacions Unides. Espero que no es quedi només en un conjunt de regles o de possibles acords. Confio que inspire un model divers de protecció social, tant en el pla internacional com nacional. S'evitarà així utilitzar-la en benefici d'interessos contraris a la dignitat humana, o que no respecten plenament la vida, o per a ometre responsabilitats que deixen els problemes sense resoldre, agreujant d'aquesta manera les situacions de desigualtat.

Que cadascú, en allò que depengui d'ell, doni el millor de si mateix en esperit de servei genuí als altres. En aquest esforç, l'acció de la FAO serà fonamental si disposa dels mitjans necessaris per assegurar la protecció social en el marc del desenvolupament sostenible i de la promoció dels qui viuen de l'agricultura, la ramaderia, la pesca i els boscos.

Amb aquests desitjos, invoco sobre vostè, senyor director general, i sobre tots els qui col·laboren en aquest servei a la família humana, la benedicció de Déu ric en misericòrdia.

Audiències generals sobre “la família”

ESPERIT DE FAMÍLIA

7 d'octubre de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Fa uns dies que ha començat el Sínode dels Bisbes sobre el tema «La vocació i la missió de la família en l'Església i en el món contemporani». La família que camina en el camí del Senyor és essencial en el testimoni de l'amor de Déu i per això mereix tota la dedicació que l'Església sigui capaç de donar-li. El Sínode està cridat a interpretar, el dia d'avui, aquest zel i aquesta cura de l'Església. Donem suport a tot el camí sinodal principalment amb la nostra pregària i la nostra atenció. Durant aquest període les catequesis seran reflexions inspirades en alguns dels aspectes de la relació —que podem dir indissoluble!— entre l'Església i la família, amb l'horitzó obert al bé de tota la comunitat humana. Una mirada atenta a la vida quotidiana dels homes i de les dones d'avui ens mostra immediatament la necessitat que hi ha arreu d'una injecció robusta d'esperit familiar. De fet, l'estil de les relacions —civils, econòmiques, jurídiques, professionals, de ciutadania— sembla molt racional, formal, organitzat, però també molt «deshidratat», àrid, anònim. A vegades es torna insuportable. Si bé vol ser inclusiu en les seves formes, en realitat abandona a la soledat i al rebuig un nombre cada vegada més gran de persones.

Per això la família obre per a tota la societat una perspectiva molt més humana: obre els ulls dels fills sobre la vida —i no sols la mirada, sinó també tots els altres sentits—, representant una visió de la relació humana construïda sobre la lliure aliança d'amor. La família introdueix la necessitat dels llaços de fidelitat, sinceritat, confiança, cooperació, respecte; anima a dissenyar un món habitable i a creure en les relacions de confiança, fins i tot en condicions difícils; ensenya a respectar la paraula donada, el respecte a cada una de les persones, la compartició dels límits personals i altres. I tots som conscients del caràcter indispensable de l'atenció familiar pels membres més petits, més vulnerables, més ferits, i encara més afectats pels desastres naturals en les conductes de les seves vides. En la societat, els qui practiquen aquestes actituds han assimilat l'esperit de família, certament, no el de competència ni d'autorealització.

Doncs bé, encara que tot això se sàpiga, no es dóna a la família la importància —i reconeixement i suport— que li correspon en l'organització política i econòmica de la societat contemporània. Encara voldria dir més: la família no sols no té un reconeixement adequat, sinó que no genera més aprenentatge! A vegades es podria dir que, amb tota la seva ciència, la seva tècnica, la societat moderna encara no és capaç de traduir aquest coneixement en formes millors de convivència civil. No sols l'organització de la vida comuna s'encalla sempre més en una burocràcia completament aliena als vincles humans fonamentals, sinó fins i tot els costums socials i polítics mostren sovint signes de degradació —agressivitat, vulgaritat, menyspreu...—, que estan ben per sota del llin-

dar de la més mínima educació familiar. En aquesta conjuntura, els extrems oposats de l'embrutiment de les relacions —és a dir la insensibilitat tecnocràtica i el “familisme” amoral— s'ajunten i s'alimenten mútuament. Això és una paradoxa. L'Església veu avui dia, en aquest punt exacte, el sentit històric de la seva missió respecte de la família i de l'esperit familiar autèntic: començant per una atenta revisió de vida respecte d'ella mateixa. Es podria dir que «l'esperit familiar» és una carta constitucional per a l'Església: així ha d'aparèixer i així ha de ser el cristianisme. Està escrit amb lletres ben clares: «Ara doncs» —diu sant Pau—, «ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu» (Ef 2,19).

L'Església és i ha de ser la família de Déu. Jesús, quan va cridar Pere perquè el seguís, li va dir que el faria «pescador d'homes»; i per això necessitava un nou tipus de xarxes. Podríem dir que les famílies d'avui són una de les xarxes més importants per a la missió de Pere i de l'Església. Aquesta no és una xarxa que fa presoners! Al contrari, deslliura de les aigües brutes de l'abandó i de la indiferència, que ofeguen molts éssers humans en el mar de la soledat i de la indiferència. Les famílies saben prou bé què és la dignitat de sentir-se fills i no esclaus, o estrangers, o només el número d'una targeta d'identitat. A partir d'aquí, de la família, Jesús comença el seu pas entre els éssers humans per persuadir-los que Déu no s'ha oblidat d'ells. Per aquest motiu Pere agafa la força per exercir el seu ministeri. Per aquest motiu l'Església, creient en la paraula del Mestre, surt a pescar a mar obert, convençuda que si fa això la pesca serà miraculosa.

Que l'entusiasme dels Pares sinodals, animats per l'Esperit Sant, pugui fer créixer l'impuls d'una Església que deixa les velles xarxes i es posa a pescar confiant en la paraula del seu Senyor. Preguem intensament per això! Crist, per altra banda, ha promès i ens encoratja: si ni els mals pares no neguen el pa als fills que tenen gana, imaginem-nos com Déu arribarà a donar l'Esperit a aquells que —encara que siguin imperfectes— el demanen amb insistència apassionada (cf. Lc 11,9-13)!

PROMESSES ALS NENS

14 d'octubre de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui, com que les previsions del temps eren poc segures i es preveia pluja, aquesta audiència es fa simultàniament en dos llocs: nosaltres aquí a la plaça i 700 malalts a l'Aula Pau VI, on segueixen l'audiència per la pantalla. Estem tots units i els saludem amb un aplaudiment.

La paraula de Jesús és forta avui: «Ai del món per raó dels escàndols.» Jesús és realista i diu: «És inevitable que hi hagi escàndols, però ai de l'home que els provoca.» Jo voldria, abans de començar la catequesi, en nom de l'Església, demanar-vos perdó pels escàndols que aquests últims temps hi ha hagut ja sigui a Roma o bé al Vaticà; us demano perdó.

Avui reflexionarem sobre un tema molt important: les promeses que fem als infants. No parlo tant de les promeses que fem aquí i allà, durant el dia, per fer-los contents o per fer-los ser bons minyons (potser amb algun truc innocent: et dono un caramel i promeses semblants...), per atreure'ls a implicar-se més a l'escola o per dissuadir-los d'algun caprici. Parlo d'altres promeses, de les promeses més importants, decisives per a les seves expectatives davant les dificultats de la vida, per a la seva confiança en els éssers humans, per a la seva capacitat de concebre el nom de Déu com una benedicció. Són promeses que nosaltres els fem.

Nosaltres els adults estem disposats a parlar dels nens com d'una promesa de la vida. Tots diem: els nens són una promesa de la vida. I ens commovem fàcilment dient als joves que són el nostre futur, és veritat. Però a vegades em pregunto si som prou seriosos amb el seu futur, amb el futur dels nens i amb el futur dels joves! Una pregunta que ens hauríem de fer més sovint és aquesta: ¿som fidels a les promeses que fem als nens, fent-los venir al nostre món? Nosaltres els fem venir al món i això és una promesa, què els prometem?

Benvinguda i cura, proximitat i atenció, confiança i esperança, són algunes de les promeses de base, que es poden resumir en una de sola: amor. Nosaltres prometem amor, és a dir amor que es manifesta en l'acolliment, en la cura, en la proximitat, en l'atenció, en la confiança i en l'esperança, però la gran promesa és l'amor. Aquesta és la manera més justa d'acollir un ésser humà que ve al món i tots nosaltres l'aprenem abans de ser-ne conscients. A mi m'agrada molt veure els pares i les mares, quan passo entre vosaltres, que em porten un nen, una nena petits i pregunto: «Quants anys té?» «Tres setmanes, quatre setmanes... demano la benedicció del Senyor.» Això també és amor. L'amor és la promesa que l'home i la dona fan a cada fill, des que és concebut en el pensament. Els nens vénen al món i esperen tenir la confirmació d'aquesta promesa: l'esperen d'una manera total, confiada, indefensa. N'hi ha prou de mirar-los: en totes les ètnies, en totes les cultures, en totes les condicions de vida! Quan succeeix el contrari, els nens queden ferits per un «escàndol», per un escàndol insuportable, encara més greu, pel fet que no tenen manera d'entendre'l. No poden entendre què passa. Déu vetlla sobre aquesta promesa, des del primer instant. Recordeu què diu Jesús? Els Àngels dels infants reflecteixen la mirada de Déu, i Déu no perd mai de vista els infants (cf. Mt 18,10). Ai d'aquells que traïxen la seva confiança, ai! El seu abandonament confiat a la nostra promesa ens compromet des del primer moment, ens jutja.

I voldria afegir una altra cosa, amb molt de respecte per tots, però també amb molta franquesa. La seva confiança espontània en Déu mai no ha de ser malmesa, sobretot quan això passa per raó d'una certa presumpció (més o menys inconscient) de substituir-lo a ell. La tendra i misteriosa relació de Déu amb l'ànima dels nens no hauria de ser mai violada. És una relació real, que Déu la vol i la guarda. El nen és a punt des del moment del seu naixement per sentir-se estimat per Déu, i està preparat per a això. Tan aviat com és capaç de sentir que és estimat per ell mateix, un fill sent també que hi ha un Déu que estima els nens.

Els nens just acabats de néixer comencen a rebre un regal, junt amb l'aliment i les atencions, la confirmació de les qualitats espirituals de l'amor. Els actes de l'amor passen a través del do del nom personal, de compartir el llenguatge, les intencions de les mirades, les il·luminacions dels somriures. Aprenen així que la bellesa de la relació entre els éssers humans arriba a la nostra ànima, cerca la nostra llibertat, accepta la diversitat de l'altre, el reconeix i el respecta com a interlocutor. Un segon miracle, una segona promesa: nosaltres —pare i mare— ens lliurem a tu, per donar-te tu a tu mateix! I això és amor, que porta una espurna de l'amor de Déu! Però vosaltres, pares i mares, teniu aquesta espurna de Déu que doneu als nens, vosaltres sou instrument de l'amor de Déu, i això és bonic, bonic, bonic!

Només si mirem els nens a través dels ulls de Jesús podem realment comprendre en quin sentit, defensant la família, protegim la humanitat! El punt de vista dels infants és el punt de vista del Fill de Déu. L'Església mateixa, en el baptisme, fa grans promeses als nens, amb les quals compromet els pares i la comunitat cristiana. Que la santa Mare de Jesús —mitjançant la qual el Fill de Déu ens ha arribat a nosaltres, estimat i engendrat com un infant— faci l'Església capaç de continuar el camí de la seva maternitat i de la seva fe. I que sant Josep —home just, que l'ha acollit i protegit, honorant amb coratge la benedicció i la promesa de Déu— ens faci a tots capaços i dignes d'acollir Jesús en tots els nens que Déu envia a la terra.

FIDELITAT DE L'AMOR

21 d'octubre de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

En l'anterior meditació vam reflexionar sobre les importants promeses que els pares fan als nens, desitjats en l'amor i concebuts en el ventre matern.

Podem afegir que, ben mirat, tota la realitat familiar està basada en la promesa

—penseu-ho bé això: la identitat familiar està basada en la promesa—: es pot dir que la família viu de la promesa d'amor i de fidelitat que l'home i la dona es fan l'un a l'altre. Comporta el compromís d'acollir i educar els fills, però es duu a la pràctica també cuidant-se dels pares ancians, protegint i cuidant els membres més febles de la família, ajudant-se mútuament a desenvolupar les qualitats pròpies i a acceptar les limitacions pròpies. I la promesa matrimonial s'allarga fins a compartir les joies i els sofriments de tots els pares, mares, fills, amb una generosa obertura a la convivència humana i al bé comú. Una família que es tanca en ella mateixa és com una contradicció, una mortificació de la promesa que l'ha fet néixer i que la fa viure. No ho oblideu mai: la identitat de la família és sempre una promesa que s'estén i s'expandeix a tota la família i també a tota la humanitat.

En els nostres dies, l'honor de la fidelitat a la promesa de la vida familiar apareix molt afeblit. Per una banda, perquè un dret mal entès de cercar la pròpia satisfacció, a qualsevol preu i en qualsevol mesura, és exaltat com un principi innegociable de llibertat. Per altra banda, perquè es confien exclusivament al que marca la llei els lligams de la vida social i del compromís pel bé comú. Però, en realitat, ningú no vol ser estimat només pels seus béns o per obligació. L'amor, de la mateixa manera que l'amistat, deu la seva força i la seva bellesa a aquest fet: que crea un lligam sense prendre la llibertat. L'amor és lliure, la promesa de la família és lliure, i aquesta és la bellesa. Sense llibertat no hi ha amistat, sense llibertat no hi ha amor, sense llibertat no hi ha matrimoni.

Per tant, la llibertat i la fidelitat no s'oposen l'una a l'altra, de fet s'ajuden l'una a l'altra, ja sigui en les relacions interpersonals, ja sigui en les relacions socials. De fet, pensem en el mal que fan, en una cultura de la comunicació global, la inflació de promeses no complertes, en diferents camps, i la indulgència a la infidelitat a la paraula donada i als seus compromisos!

Sí, estimats germans i germanes, la fidelitat és una promesa de compromís que es compleix en ella mateixa, creixent en l'obediència lliure a la paraula donada. La fidelitat és una confiança que «vol» ser realment compartida, i una esperança que «vol» ser conreada conjuntament. I parlant de fidelitat, em ve a la memòria el que els nostres grans, els nostres avis expliquen: «En altre temps, quan es feia un acord, n'hi havia prou amb una encaixada de mans, perquè hi havia fidelitat a les promeses. I també això, que és un fet social, té l'origen en la família, en l'encaixada de mans de l'home i de la dona per anar junts cap endavant, tota la vida.

La fidelitat a les promeses és una obra mestra de la humanitat! Si ens fixem en la seva bellesa atrevida tenim por, però si menyspreem la seva tenacitat coratjosa, estem perduts. Cap relació d'amor —cap amistat, cap forma de voler el bé, cap felicitat del bé comú— no abasta la grandesa del nostre desig i de la nostra esperança si no arriba a viure aquest miracle de l'ànima. I dic miracle perquè la força i la persuasió de la fidelitat, malgrat tot, no deixen d'encantar-nos i de sorprendre'ns. L'honor de la paraula donada, la fidelitat a la promesa, no es poden comprar ni vendre. No es poden obligar per la força, i tampoc no es poden guardar sense sacrifici.

Cap altra escola no pot ensenyar la veritat de l'amor, si la família no ho fa. Cap llei no pot imposar la bellesa i el patrimoni d'aquest tresor de la dignitat humana si el vincle personal entre l'amor i la generació no està escrit en la nostra carn.

Germans i germanes, cal tornar l'honor social a la fidelitat de l'amor: restituir l'honor social a la fidelitat de l'amor! És necessari treure de la clandestinitat el miracle quotidià de milions d'homes i dones que regeneren el seu fonament familiar, del qual viu avui qualsevol societat, sense poder-lo garantir de cap altra manera. No és casual que aquest principi de la fidelitat a la promesa de l'amor i de la generació estigui escrit en la creació de Déu com una benedicció perenne a la qual s'ha confiat el món.

Si sant Pau pot afirmar que en el vincle familiar es troba misteriosament revelada una veritat decisiva també pel vincle del Senyor i de l'Església, vol dir que l'Església mateixa troba aquí una benedicció que ha de guardar i de la qual sempre ha d'aprendre, abans d'ensenyar-la i de fer-la seguir. La nostra fidelitat a la promesa està per sempre confiada a la gràcia i a la misericòrdia de Déu. L'amor per la família humana, a les bones i a les males, és un punt d'honor per a l'Església! Que Déu ens concedeixi estar a l'alçada d'aquesta promesa. I preguem també pels Pares del Sínode: que el Senyor beneeixi el seu treball, fet amb fidelitat creativa, en la confiança que ell el primer, el Senyor —ell primer!—, és fidel a les seves promeses. Gràcies.

Audiències generals

AUDIÈNCIA INTERRELIGIOSA

de 28 d'octubre de 2015 en ocasió del 50è aniversari de la promulgació de la Declaració conciliar Nostra Ætate

Paraules del Sant Pare als malalts i discapacitats, reunits a l'Aula Pau VI, al començament de l'Audiència general interreligiosa.

Bon dia a tots! Sou aquí avui no perquè us hàgim tancat en una presó, sinó perquè fa mal temps i plouia. Ara em sembla que ja no plou, però el temps és poc segur. Vosaltres estareu aquí més còmodes i tranquils i podreu seguir l'audiència per la pantalla. Jo diré als que són a la plaça que vosaltres sou aquí i així ens saludarem i estarem tots junts. Us demano que pregueu per mi i jo prego per vosaltres.

Podem oferir a Jesús els dolors de la malaltia: totes les malalties són dolentes, totes; podem oferir-les a Jesús i tirar endavant i demanar la gràcia, en la tristesa i en els dolors, de no perdre l'esperança, l'esperança que ens donarà l'alegria.

Ara preguem junts el «Déu vos salve, Maria» i us dono la benedicció. [Ave Maria]

Bona audiència des d'aquí i pregueu per mi!

Catequesi del Sant Pare

Estimats germans i germanes, bon dia!

A les audiències generals hi ha sovint persones o grups que pertanyen a altres religions; però avui aquesta presència és molt particular, pel fet de recordar junts el 50è aniversari de la Declaració del Concili Vaticà II Nostra Ætate, sobre les relacions de l'Església catòlica amb les religions no cristianes. Aquest tema el beat papa Pau VI el portava dins del cor, de tal manera que en la festa de Pentecosta de l'any anterior, a l'acabament del

Concili, havia instituït el Secretariat pels no cristians, avui Consell pontifici per al diàleg interreligiós. Per això manifesto el meu agraïment i una cordial benvinguda a les persones i grups de diferents religions que avui han volgut ser aquí presents, especialment a tots els qui han vingut de lluny.

El Concili Vaticà II va ser un temps extraordinari de reflexió, diàleg i pregària per a renovar l'aspecte de l'Església catòlica sobre ella mateixa i sobre el món. És una lectura dels signes dels temps respecte a una posada al dia orientada per una doble fidelitat: fidelitat a la tradició eclesial i fidelitat a la història dels homes i de les dones del nostre temps. Perquè Déu, que s'ha revelat en la creació i en la història, que ha parlat per boca dels profetes i plenament en el seu Fill fet home (cf. He 1,1), parla al cor i a l'esperit de tot ésser humà que busca la veritat i els camins per a practicar-la.

El missatge de la Declaració Nostra ætate és sempre actual. En recordo breument alguns punts:

- La creixent interdependència dels pobles (cf. n. 1);
- La recerca humana d'un sentit de la vida, del sofriment, de la mort, preguntes que sempre acompanyen el nostre camí (cf. n. 1);
- L'origen comú i el destí comú de la humanitat (cf. n. 1);
- La unitat de la família humana (cf. n. 1);
- Les religions com a recerca de Déu o de l'Absolut, dins els diversos grups ètnics i culturals (cf. n. 1);
- La mirada benèvola i atenta de l'Església sobre les religions: no rebutja res del que tenen de bell i veritable (cf. n. 2);
- L'Església mira amb estima els creients de totes les religions, apreciand el seu compromís espiritual i moral (cf. n. 3);
- L'Església, oberta al diàleg amb tots, és al mateix temps fidel a la veritat en què creu, començant per la veritat que la salvació que s'ofereix a tothom té l'origen en Jesús, únic salvador, i que l'Esperit Sant actua com a font de pau i d'amor.

Són molts els esdeveniments, les iniciatives, les relacions institucionals o personals amb les religions no cristianes d'aquests últims cinquanta anys, i és difícil recordar-los

digital
òfset
maquetació
enquadrernació

IMPRETA VIRGILI

C/ Ferrers, 1 43003 Tarragona Tel 977 233 251

 comercial@impremtavirgili.com • www.impremtavirgili.com

tots. Un fet particularment significatiu va ser la trobada d'Assís del 27 d'octubre de 1986. Va ser volguda i promoguda per sant Joan Pau II, el qual, un any abans, i d'això ja fa trenta anys, adreçant-se als joves musulmans a Casablanca, desitjava que tots els creients en Déu promoguessin l'amistat i la unió entre els homes i els pobles (19 d'agost de 1985). La flama, encesa a Assís, s'estén per tot el món i esdevé un signe permanent d'esperança.

Mereix un agraïment especial a Déu la transformació veritable que hi ha hagut en aquests 50 anys de relació entre els cristians i els jueus. La indiferència i l'oposició s'han transformat en col·laboració i bona voluntat. D'enemics i estranys, hem passat a ser amics i germans. El Concili, amb la Declaració Nostra ætate, ha marcat el camí: «sí» al redescobriment de les arrels jueves del cristianisme; «no» a qualsevol tipus d'antisemitisme i condemna de tots els insults, discriminacions i persecucions que se'n deriven. El coneixement, el respecte i l'estimació mútua formen el camí, que si val particularment per la relació amb els jueus, val també de manera anàloga per les relacions amb les altres religions. Penso en particular en els musulmans, que —com recorda el Concili— «adoren el Déu únic, vivent i subsistent, misericordiós i omnipotent, creador del cel i de la terra, que ha parlat als homes» (Nostra ætate, 5). Es refereixen a la paternitat d'Abraham, veneren Jesús com a profeta, honoren la seva Mare verge, Maria, esperen el dia del judici, i practiquen la pregària, l'almoina i el dejuni (cf. *ibid.*).

El diàleg que necessitem només pot ser obert i respectuós, i aleshores es manifesta fructuós. El respecte recíproc és la condició i, al mateix temps, la finalitat del diàleg interreligiós: respectar el dret dels altres a la vida, a la integritat física, a les llibertats fonamentals, és a dir llibertat de consciència, de pensament, d'expressió i de religió.

El món ens mira a nosaltres, creients, ens anima a col·laborar entre nosaltres i amb els homes i les dones de bona voluntat que no professen cap religió, ens demana respostes efectives sobre molts temes: la pau, la fam, la misèria que afligeix milions de persones, la crisi ambiental, la violència, en particular la que comença en nom de la religió, la corrupció, la decadència moral, les crisis de la família, de l'economia, de les finances, i sobretot de l'esperança. Nosaltres, creients, no tenim receptes per a aquests problemes, però tenim un gran recurs: la pregària. I nosaltres, creients, preguem. Hem de pregar. L'oració és el nostre tresor, al qual ens atansem d'acord amb les tradicions respectives, per a demanar els dons que la humanitat anhela.

A causa de la violència i del terrorisme s'ha difós una actitud de sospita o fins i tot de condemna de les religions. En realitat, encara que cap religió no sigui immune al risc de desviacions fonamentalistes o extremistes en individus o grups (cf. Discurs al Congrés USA, 24 de setembre de 2015), cal mirar els valors positius que viuen i que proposen, i que són fonts d'esperança. Es tracta d'alçar la mirada per anar més lluny. El diàleg basat en la confiança i en el respecte pot portar llavors de bé que per la seva part es converteixen en brots d'amistat i de col·laboració en molts camps, i sobretot en el servei als pobres, als petits, als ancians, en l'acolliment dels emigrants, en la atenció a qui és exclòs. Podem caminar junts cuidant-nos els uns dels altres i de la creació. Tots els creients de totes les religions. Junts podem lloar el Creador per haver-nos donat el jardí del món

per a conrear-lo i guardar-lo com un bé comú, i podem tenir projectes compartits per a combatre la pobresa i assegurar a tot home i tota dona condicions de vida dignes.

El Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia que estem a punt de celebrar és una ocasió propícia per a treballar junts en el camp de les obres de caritat. I en aquest camp, on compta sobretot la compassió, poden unir-se a nosaltres tantes persones que no se senten creients o que estan a la recerca de Déu i de la veritat, persones que posen al centre el rostre de l'altre, en particular el rostre del germà o de la germana que tenen necessitats. Però la misericòrdia a la qual estem cridats abraça tota la creació, que Déu ens ha confiat perquè en siguem vetlladors, i no explotadors o, pitjor encara, destructors. Hauríem de proposar-nos sempre deixar el món millor de com l'hem trobat (cf. Encíclica *Laudato si'*, 194), a partir de l'ambient en què vivim, amb petits gestos de la nostra vida quotidiana.

Estimats germans i germanes, pel que fa al futur del diàleg interreligiós, la primera cosa que hem de fer és pregar. I pregar els uns pels altres: som germans! Sense el Senyor, res no és possible; amb ell, tot ho és! Que la nostra pregària pugui —cadascú segons la tradició pròpia— adherir-se plenament a la voluntat de Déu, que vol que tots els homes es reconguin germans i visquin com a tals, formant la gran família humana en l'harmonia de les diversitats.

Traduccions inicials de Josep M. Torrents per a Catalunya Religiosa, revisades

defuncions

MN. JOSEP ASENS HUGUET

mori en Crist el 3 d'octubre de 2015

Fill d'Alforja, dels pares Joan i Ramona, nasqué el 24 de setembre de l'any 1923 i batejat uns dies després a la parròquia de Sant Miquel de la mateixa població el primer d'octubre. Allí mateix hi fou confirmat amb 7 o 8 anys. Amb els estudis fets al Seminari tarragoní, entre el 1948 i el 1949, rebia ministeris i ordes (tonsura a la Capella del Palau arquebisbal : 3/07/1948; lector i ostiari a Sant Joan de Valls : 4/07/1948; acòlit i exorcista a la Capella del Seminari : 24/09/1949; sotsdiaconat també al Seminari : 20/11/1949; diaconat al Palau Arquebisbal el 17/12/1949 i finalment l'entrada al presbiteri diocesà ordenat de prevere a la Capella del Seminari el 22/01/1950). Déu n'hi do!

Reus serà, en endavant, el camp d'acció del seu ministeri. Com a vicari de la prioral de Sant Pere (24/09/1950 - 1967) i capellà de l'Hospital Joan XXIII (11/10/1967 - 30/05/1970). Durant un breu període farà de Vicari a Salou (de 15/03/1971 a 28/09/1972) per passar novament a Reus, a la Parròquia de l'Assumpció (de 29/09/1972 fins al 13/09/1999). Farà de capellà de l'Institut « Pere Mata » de la ciutat (del 8/05/2000 al 29/09/2009) per, finalment, quedar inscrit a la parròquia de Sant Joan Baptista de Reus (29/09/2009 - 06/04/2010). Els seus últims anys els passà com a resident a la residència sacerdotal « Sant Fructuós » que deixà per estar més proper a la seva família d'Alforja, traslladant-se a la residència per a gent gran de la població (2013-2015) fins a la seva mort el passat 3 d'octubre on ara hi reposen les seves despulles.

Això, però, no és tot. Fou membre del Consell presbiteral (1974/1977) i més endavant, Vicari episcopal del Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat i Urgell-Garrigues i del Consell d'Afers econòmics i el Consell Pastoral (1984-1987); Consiliari de Caritas Interparroquial de Reus (1987-2001) a més de capellà de la comunitat de Carmelites Descalces reusenques. I, entre aquest anar i venir de tasques, la seva obra propera i atenta a la vida, a la gent, als treballadors i al país com a consiliari diocesà de la GOAC, a partir de la qual la ciutat de Reus, agraïda, li concedia la medalla d'Or de la ciutat. El seu alcalde, Sr. Carles Pellicer, ha escrit en conèixer el seu decés, que « *la seva tasca de servei va dur sempre el missatge de l'esperança i de l'esforç, lluny de dogmatismes segregadors, amb esperit obert, conciliador i dialogant, des del respecte i la voluntat de trobar punts en comú i al mateix temps intransigent amb les causes del dolor i la penúria, encara que això suposés anar en contra de l'autoritat.* » Descansi en pau! « *He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe.* » (2Tm 4,7)

MN. DELFÍ PALAU ARBÓS

mori en Crist el 10 d'octubre de 2015

Els seus pares eren Josep i Rosa i nasqué a Tarrés, el seu terrer, el dia 20/08/1922. El seu baptisme, i més endavant la confirmació, fou celebrat a la parròquia de Santa Maria de la població i s'esdevenia una setmana després. Exactament el 28/08/1922.

Fets els estudis eclesiàstics era tonsurat al Seminari Diocesà de Barcelona el 18/12/1943 i a Tortosa, rebia els ministeris (lector, acòlit, ostiari i exorcista) els dies 23 i 24 de març de 1944. Al Seminari de Tarragona, rebia el sotsdiaconat el 17/06/1945 i el diaconat el 17/03/1946 i, aquest mateix any, el 22/12/1946, a Barcelona, esdevenia prevere diocesà.

Començà la seva itinerància ministerial per la Conca de Barberà, a Santa Maria de Montblanc con a sacerdot auxiliar i a Sant Miquel de l'Espluga de Francolí, el 13/10/1947. Després, Sant Jaume d'Esblada, Santa Maria de Querol i Santa Maria de Valldossera serien les següents parròquies a partir del 9//10/1951. I del 14/07/1953 fins al 1958 tingué al càrrec la parròquia de Sant Miquel de Ciutadilla, a l'Urgell.

A partir de 1958, deixa l'Arquebisbat tarragoní per passar a l'Amèrica del Sud seguint la crida a la cooperació entre les Esglésies (OCSHA). A Santiago de Xile treballarà com assessor de la JOC (6/12/1958 fins al 4/06/1960) i, posteriorment, també a Santiago de Xile, com a ecònom de la parròquia de San Gerardo (4/7/1960-1/9/1963), de La Milagrosa (14/09/1963-14/09/1967) i a Chocalan, prop de Santiago, de la de Nuestra Señora del Rosario (3/09/1967-12/06/1969). Passat a Veneçuela, servirà successivament la Parròquia de Nuestra Señora del Valle (Quiriquire, Maturin) i la de San Miguel Arcangel (Caripe, Maturin) de 10/06/1977 fins a 9/09/1985. De 9/09/1985 a 14/8/1987 serà a la parròquia de Santa Cruz (Guatire, Los Teques) i de 16/8/1987 fins a 10/10/1993 a la de San Miguel Arcangel (Guarenas, Los Teques). I canviant el ministeri parroquial pel d'atenció als malalts, a la mateixa ciutat de Caracas, prestarà la seva capellania a l'Hospital Dr. Domingo Luciani (1993/1997) amb alguns serveis de vicaria parroquial.

Tornat a Tarragona (1997), viurà apassionat els esdeveniments de Veneçuela a la Residència Sacerdotal, i donarà els seus últims serveis com a capellà de la Clínica MATT de la ciutat (5/4/2005-3/7/2007). Viurà els últims anys de retir, amb l'alegria permanent al rostre : es movia a gust en el moviment carismàtic. El dia 10 d'octubre passat moria a Tarragona Mn. Delfí. « *La pau de Déu que sobrepassa tot el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.* » (Fl 4,7)

